

ררים וחמישה שוטרים לבושי אזרחית, אמר סביר:

„לפעמים קורה שהדעה האישית, הרגש והמצפון, לא עולים בקנה אחד עם הפקודה והתפקיד המישטרהי.“

הרמז היה ברור. סביר, כמו רבים אחרים במדינה, התחלחל לרעיון שהילדים יוסגרו לגרמניה, אולם ידע כי צו בית־המישפט והמדים שהוא לובש מחייבים אותו.

מפיות עם

מגן־דוד

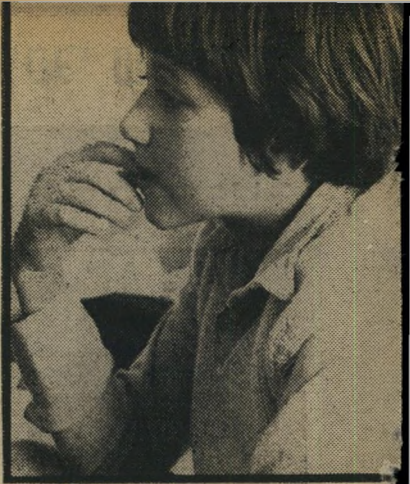
כ שהגיע סביר למלון, נכהו שם כבר ציוותי־הטלוויזיה, שהוזמנו ע"י העולם הזה וכתב ידיעות אחרונות, יחזקאל אדי רם. סביר ניגש אל דובי, ובחיוך על פניו אמר לו: „שלום, דובי, לי קוראים שימעון, אני קצין־מישטרה ואני חבר שלך ושל

כרים, כשתחננותיה של האם, המלוות בני פרצי בכי של אושר וחיוכי שימחה, אינן מועילות להשקיטם.

זוהר ניגש לסלפון. על־פי תיאום מוקדם עם עורכי־הדפוס של הילדים הוא טילפן ל־מישטרת ראשון־לציון, אל רבי־פקד שימעון סביר, קצין־החקירות של מרחב המרכז, ש־היה ממונה על חקירת הפרשה.

„אני מוכן לומר לך היכן הילדים,“ אמר לו זוהר, שקיים מגע עם סביר בימים האחרונים. „יש צו של בית־המישפט שאתם לא יכולים לגרש את הילדים עד לדיון המישטטי שייערך ביום שישי, תמורת שיח־רוח הדודים שלהם, שנעצרו, אני מוכן ל־מר לך היכן הילדים.“

סביר הסכים מייד. לגבי קצין־מישטרה מעולה וותיק זה, היתה הפרשה כולה מאד בלתי־נעימה. כשהגיע למלון, שעה לאחר־מכן, יחד עם בני־המישטרה המשוחר

מנחם יונדף

אותם המדינה כולה, ואשר בהם הופצו תמונותיהם על־ידי המישטרה. הם קיבלו מהאם הנחיות לקראת פגישתם הצפויה עם המישטרה: „מי שהסתיר אתכם היה אדם שרצה לעזור לנו. אסור לכם בשום אופן לספר אצל מי הייתם, והיכן, אם תגלו, המישטרה תעשה דברים רעים לדודים הטור בים שעזרו לכם.“

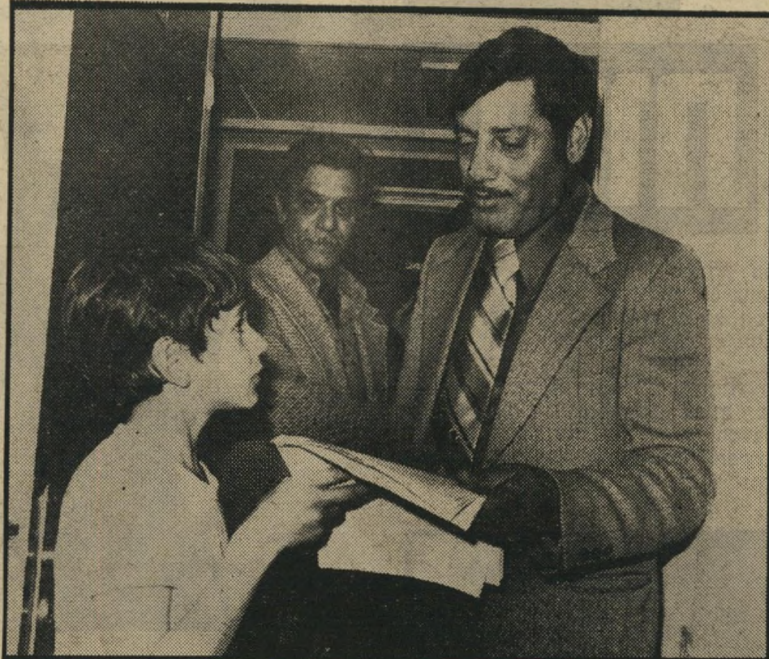
הנחיה זו קראה דרור לדימונם של הילדים, אשר עוד בבית־הספר ציינו אותם מוריהם כמפותח ביותר. מאוחר יותר, כאשר הגיעו שני ציוותי־טלוויזיה ועיתונאים נור־ספים, התחרו ביניהם דובי ומנחם בסי־פורי־כדים על דרך בריחתם מהבית שב־משב גנות, על שהותם במקום־המיטוריין ועל יציאתם מהמחתר.

התפרקות

של שימחה

א חרי־כך בא תור פרק ההתפרקות. נראה כי קשה היה להתגבר על ה־שימחה שבפגישה עם האם, ועל היציאה מחיי המחתר. השניים, שהפרש הגילים ביניהם הוא 11 חודש כשמנחם, המבוגר יותר, הגג החודש את יום־הולדתו התשי־עי, החלו נאבקים ומשתוללים על המיטת הרכות של חדרי־המלון, לזרוק זה על זה

דובי יונדף מגיש לרבי־פקד שמעון סביר העתק מצו בית־המישפט האוסר על המישטרה לגרש בינתיים אותו ואת אחיו מהארץ. נפשו של הקצין סביר נקרעה בין אהדתו לילדים לבין חובותיו כקצין מישטרה.

צו לשומר

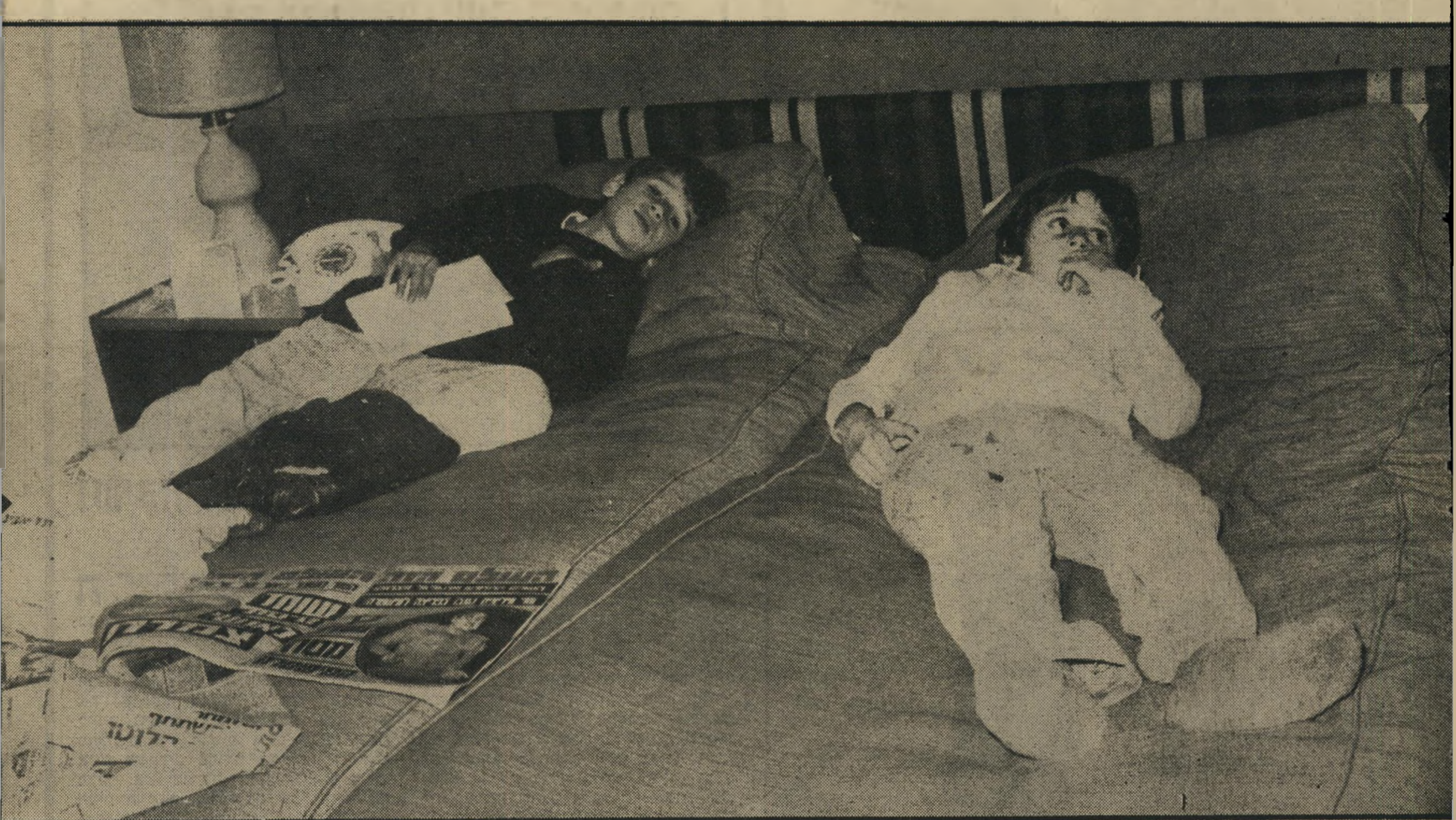
דובי יונדף

אחיו. בתשובה מסר לו דובי העתק מצו־לם של החלטת בית־המישפט, האוסרת על המישטרה לגרש את הנערים מן הארץ עד לדיון הבא של בית־המישפט.

אולם לילדים לא היה באותו רגע זמן לאנשי־המישטרה. הם היו עסוקים בסידרה מחודשת של נשיות וחיבוקים עם קרובי־מישפחתם ששחררו מן הכלא על־פי ה־הסכם הטלפוני. אשר ויוסף בן ארצי, דור־דיהם של הילדים, זכו אף במתנה מאול־תר. „רק רגע,“ ביקש דובי, מיהר לעבר שולחן־הכתיבה שבחדר־המלון ושירבט ציור־נוף שעליו כתב: „ליוסף ואשר, ב־אהבה ממנחם ודובי.“

בלהט השימחה, ההתרגשות, המישטרה, המצלמות והזרקורים שכחו הילדים את הדבר החשוב להם יותר מכל באותו רגע. ואז הם נזכרו. „כשהיינו במקום שבו הח־ביאו אותנו,“ סיפר מנחם, „היה לנו די משעמם. התעסקנו קצת עם בולים, הלכנו מכות בקארטאט אחד עם השני, אבל מה שעשינו בעיקר היה לרקום שתי מפיות בשביל אמא.“

כמו בטכס חגיגי שלפו השניים מכיסיהם שתי פיסות־בד, האחת כתומה והאחרת ירוקה, שעליהן רקמו בהוטים ציבעוניים: „לאמא הרבה נשיקות,“ ועיטרו את המימ־חטות בריקמה של מגן־דוד.

הגיבורים עייפים: מנחם ודובי יונדף ב„כאל“, אחרי ההתרגשות הגדולה